

Оти толкосъ бързахте,
Мене не почакахте,
И азъ да са подишна,
Че азъ нѣмамъ никого.

Никого да ма пожали.
Макаръ да не съмъ писана
Азъ ща сама да пда
Запаса сабя френгия.

На пжтъ татари достигна,
Отъ далечъ имъ са поклони
И на татаринъ думани:
— Татаринъ грозенъ — омразенъ,

Я си робинки повъспри,
И мене най напръдъ да пишешъ.
Татаринъ грозенъ — омразенъ
Той си робинки повъспри.

И Манушка му думани:
— Я си войската нареди;
Азъ да ги наброѣ прѣчета,
Да видя, холанъ, татаринъ,
Стигатъ ли тѣзи робинки,
Или ще още да трѣба.
Че той си войска нареди:
Не ги Манушка прѣчети.

Най до единъ изсѣчи.
Повѣди бѣли Българки,
Че ги въ село заведи,
И на селяни думани:

— Селяни, селски кметове.
Я вървете, холанъ, глѣдайте,
Каква съмъ жътва женала,
— Какви съмъ снопи вързала.

Слушана и написана отъ *Ив. Р. Зриновъ*